

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupen Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem v Českém Krumlově, Kaplická 327, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 2 Cad 90/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2006, č. j. 2 Cad 90/2006 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Jana Aulického **s e u r č u j e** částkou 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 4. 2006, č. X. Rozhodnutím žalované byl žalobci podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňat ode dne 16. 5. 2005 částečný invalidní důchod. Žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Český Krumlov (dále jen „OSSZ Český Krumlov“) ze dne 15. 3. 2006 již není žalobce částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 20 %.

Podle ust. § 44 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 % a nebo jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 25. 9. 2006, č. j. 2 Cad 90/2006 – 16, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Krajský soud provedl důkaz posudkem o zdravotním stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, vypracovaným dne 30. 8. 2006 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích (dále jen „posudková komise“) zasedala v řádném složení, za účasti odborného psychiatra a odborné neuroložky. Podle krajského soudu stanovila posudková komise v posudku ze dne 30. 8. 2006 úplnou klinickou diagnózu, přičemž vzala zřetel jak ke zdravotním potížím udávaných žalobcem, tak k těm, které vyplývají z odborných lékařských vyšetření a dospěla k závěru, že u žalobce došlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu, s tím, že psychiatrické vyšetření u něho prokázalo jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potraumatickou stresovou poruchu až středně těžkou, přičemž dle psychologických vyšetření provedených s ročním odstupem došlo k zlepšení kognitivní detereriorace následkem úrazu s tím, že oproti minulému roku převládá spíše osobnostní problematika. Celkově se však jeho stav zvolna stabilizuje, zájmy se vrací. Rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce odpovídala v době rozhodné pro posouzení zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole V, položka 4, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), kde je míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovena na 15 až 20 %. Posudková komise zhodnotila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce celkem na 30 %, přičemž volila horní hranici poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pro jeho zdravotní postižení s přihlédnutím k tíži obtíží a vzhledem k dalším postižením, především sluchu, využila i ust. § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a zvýšila uvedenou hodnotu o 10 %. Dle posudkového zhodnocení byl žalobce schopen pracovního nasazení s vyloučením především noční práce, práce ve výškách, práce v nadměrném hluku, nevhodná též větší hmotná zodpovědnost. Krajský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, neboť žalobce není částečně invalidní dle ust. § 44 odst. 1 citovaného zákona, a proto žalovaná rozhodla v souladu se zákonem a žalobci částečný invalidní důchod odňala ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, protože u žalobce došlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce představuje pouze 30 %. Krajský soud označil posudek posudkové komise za přesvědčivý, úplný a objektivní. Skutkový stav byl v dané záležitosti zjištěn dostatečně, pro vypracování posudku si OSSZ Český Krumlov zajistila zdravotní kartu praktické lékařky žalobce a rovněž tak další lékařské zprávy posudkově významné od odborného neurologa, z psychologického vyšetření a vyšetření ORL. Uvedený posudek OSSZ Český Krumlov byl řádně přezkoumán posudkovou komisí. Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Předně stěžovatel namítl, že krajský soud při svém rozhodování vycházel z nesprávně zjištěného stavu a to zejména z posudku posudkové komise ze dne 30. 8. 2006. Vadu řízení

shledal ve skutečnosti, že při hodnocení jeho invalidity nebylo vycházeno z kombinace postižení psychického a fyzického zdraví. Není tedy vyloučeno poškození mozku stěžovatele v tomto případě s omezením výkonnosti projevujícím se v neschopnosti vykonávat soustavnou výdělečnou činnost, zároveň by takové zdravotní postižení bylo nutno hodnotit podle vyhlášky č. 284/1995 Sb. jiným rozsahem z hlediska invalidity. Krajský soud se však uvedeným hlediskem podle stěžovatele nezabýval. Současně se posudková komise nezabývala postižením stěžovatele neurologickými potížemi, když je zahrnula pouze do celkového hodnocení podle ust. § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Rovněž nebyly hodnoceny samostatně a následně v souvztažnosti s konstatovanými a zjištěnými poruchami dle kapitoly V, položky 4, přílohy č. 2 k citované vyhlášce další stěžovatelovy zdravotní potíže jako závratě, artróza ramenního kloubu, hepatopatie a levostranný periferní vestibulární syndrom. Stěžovatelem v žalobě namítané problémy se zrakem nebyly hodnoceny vůbec. Tím došlo podle názoru stěžovatele k porušení ust. § 6 odst. 3 citované vyhlášky v tom směru, že není přezkoumatelné, jak jsou jednotlivá zdravotní omezení hodnocena. Z tohoto hlediska je posudek posudkové komise do značné míry nepřezkoumatelný. Dále stěžovatel namítl nepřesvědčivost a nepřezkoumatelnost uvedeného posudku z důvodů nerespektování posudkového hlediska specifikovaného v kapitole V, přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Z okolností o snížené odolnosti vůči stresu lze podle názoru stěžovatele usuzovat na mnohem vyšší stupeň poruch. Posudková komise neprovedla sama i psychologické vyšetření (druhý odstavec kapitoly V, přílohy č. 2 k citované vyhlášce) a vycházela pouze ze zprávy založené ve spise. Uvedené nedostatky a rozpory měl odstranit stěžovatelem v žalobě navrhaný znalecký posudek. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyly správně zhodnoceny podmínky pro odnětí invalidního důchodu ve smyslu ust. § 44 odst. 1 a ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Konkrétně nebyla v řízení zhodnocena správně veškerá kritéria pro přiznání práva na invalidní důchod uvedená v ust. § 39 odst. 2 citovaného zákona, zejména nebyla zhodnocena možnost vykonávat práce odpovídající zachovaným schopnostem – tělesným, smyslovým a duševním s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával stěžovatel předtím, k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, jeho adaptaci na zdravotní postižení a schopnosti rekvalifikace na jiný druh činnosti. Řízení před správním orgánem se podrobně nevypořádalo s tím, jaké profese je stěžovatel vzhledem ke svému vzdělání v kombinaci se zdravotním postižením vykonávat, resp. není schopen vykonávat. Tyto skutečnosti nebyly následně krajským soudem správně právně posouzeny. Stěžovatel na závěr navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ke kasační stížnosti podala stručné vyjádření, kde uvedla, že jí hodnocení otázky posouzení zdravotního stavu žalobce nepřísluší. Pro její rozhodnutí je vždy závazné vyjádření posudkového lékaře, resp. posudkové komise. Ponechává na úvaze soudu nové přezkoumání zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí, případně i znalcem.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní námitku podané kasační stížnosti lze podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel vytyká napadenému rozhodnutí, že žalovaná ani krajský soud při posuzování předpokladů pro odnětí částečného invalidního důchodu nezhodnotili správně jeho zdravotní stav. K této námitce je třeba konstatovat, že žalovaná vychází v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků lékařů okresních správ sociálního zabezpečení. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy podkladem pro rozhodnutí žalované byl posudek lékaře OSZZ Český Krumlov ze dne 15. 3. 2006, podle něhož činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele 20 %. Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. Krajský soud vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích, který shledal úplným a přesvědčivým. Posudková komise zvýšila hodnotu určenou posudkem OSSZ Český Krumlov o 10 %, takže celkem pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele stanovila na 30 %. S hodnocením posudku posudkové komise krajským soudem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

Způsob stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je podrobně upraven v ust. § 6 odst. 2 až 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze č. 2, která je součástí této vyhlášky. Pro stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Je-li těchto zdravotních postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení (§ 6 odst. 3 vyhlášky). Odstavec 4 citované vyhlášky umožňuje v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je zdravotní postižení, které s ohledem na jeho předchozí výdělečné činnosti, dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost rekvalifikace způsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu této schopnosti, tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.

Lékař OSZZ Český Krumlov ve správním řízení i posudková komise v řízení před soudem dospěli ke shodnému závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byla potraumatická stresová porucha až středně těžká, odpovídající v době rozhodné pro posouzení zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole V, položka 4, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Ostatně stěžovatel nevznáší konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise stran určení jeho rozhodujícího zdravotního postižení, namítá však, že se posudková komise v hodnocení nijak nezabývala dalšími zdravotními postiženími stěžovatele. K tomu nutno uvést, že jednotlivá zdravotní postižení stěžovatele se v souladu se zákonem podílejí různou mírou na stanovení celkové hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele v posuzované věci a posudková komise se veškerými zdravotními postiženími stěžovatele zabývala dostatečným způsobem. V rámci posudkového hlediska uvedeného v příslušné kapitole V, položky 4, přílohy č. 2 k citované vyhlášce tak posudková komise určila horní hranici míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pro dané zdravotní postižení stěžovatele hodnotou 20 % a to s přihlédnutím ke stěžovatelem namítaným obtížím (trvale snížená odolnost stěžovatele vůči stresu). K dalším zdravotním postižení stěžovatele, zejména sluchu,

posudková komise přihlédla prostřednictvím uplatnění ust. § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a zvýšila výše uvedenou horní hranici míry poklesu této schopnosti o maximálně přípustný počet procentních bodů (10 %) na celkovou hodnotu 30 %. V tomto bodě se zabývala možnými důsledky zdravotních postižení stěžovatele s ohledem na jeho předchozí výdělečné činnosti, dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost rekvalifikace. Posudková komise tak v případě stěžovatele využila veškeré moderační prostředky, které jí právní řád České republiky v dané věci poskytuje.

Nedůvodná je současně námitka stěžovatele, že posudková komise ve smyslu druhého odstavce, kapitoly V, přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. zanedbala svoji povinnost nechat provést psychologické vyšetření a vycházela pouze ze zprávy založené ve spise. Dikce citované právní normy však stěžovatelem dovozovanou povinnost posudkové komisi neukládá, toliko stanoví, že součástí funkčního posouzení musí být i psychologické vyšetření, což v daném případě bylo součástí správního spisu. K obdobné námitce se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 – 70, publikovaném pod č. 1001/2006 Sb. NSS, kde uvedl: „*K objektivnímu posouzení zdravotního stavu není zapotřebí, aby posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby.*“

Posudková komise vycházela při zpracování posudkových závěrů z lékařských nálezů vydaných před i po vydání napadeného rozhodnutí. K dispozici byl i posudkový spis zachycující vývoj stěžovatelova zdravotního stavu od doby, kdy byl uznán částečně invalidní; Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelova zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatele, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť zde nebyly pochyby o správném zjištění jeho zdravotního stavu. Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti stěžovatele je tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. není přezkoumatelné, jak jsou jednotlivá zdravotní postižení stěžovatele hodnocena, dále v řízení nebyla řádně zhodnocena, ani řádně odůvodněna, veškerá kritéria pro přiznání práva na invalidní důchod uvedená v ust. § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, zejména možnost vykonávat práce odpovídající zachovaným schopnostem tělesným, smyslovým a duševním. K odstranění rozporů mělo být zkoumání posudkové komise doplněno stěžovatelem v žalobě navrhovaným znaleckým posudkem.

Ohledně hodnocení jednotlivých zdravotních postižení stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobný výklad k předcházejícímu kasačnímu důvodu. Pro úplnost dodává, že ust. § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ani jiné ustanovení právního předpisu neukládá posudkové komisi povinnost určit přesně, jakou měrou se každé další zdravotní postižení stěžovatele (vyjma rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu) podílí na celkovém hodnocení poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Nejvyšší správní soud má za to, že požadavek § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění byl posudkovou komisí v případě stěžovatele naplněn, a to jednak aplikací ust. § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., když v důsledku většího poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti způsobeného jeho zdravotními postiženími s ohledem na jeho předchozí výdělečné činnosti, dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost rekvalifikace, mu byla zvýšena horní hranice míry poklesu této schopnosti o 10 procentních bodů, a jednak tím, že součástí posudku posudkové komise je i závěr, jaké práce nemůže stěžovatel s přihlédnutím ke svému dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu vykonávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2003, č. j. 3 Ads 1/2003 – 104, www.nssoud.cz).

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není úkolem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí určovat zcela konkrétní zaměstnání, která je schopen účastník řízení vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Ads 37/2003 – 92, publikovaný pod č. 731/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by závěry posudkové komise byly nepřezkoumatelné, neboť z nich je srozumitelně seznatelné, jaký okruh zaměstnání stěžovatel s ohledem na pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti může vykonávat vymezením negativním.

K doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku znalcem Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, který z navržených důkazů provede a může provést i důkazy další, existují-li i po vypracování posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pochybnosti o příčinách dlouhodobě nepříznivého stavu posuzovaného, resp. o adekvátnosti posouzení míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Procesní předpis tedy soudu neukládá povinnost provést každý navržený důkaz. Krajský soud v posuzované věci pochybnosti o přesvědčivosti a úplnosti vyhotoveného posudku posudkové komise neměl a proto nebyl dán důvod k tomu, aby shledal naplnění podmínek pro nařízení případného vypracování znaleckého posudku zdravotního stavu stěžovatele. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor prezentovaný v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/95, podle něhož *zásadně nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1, 2 o. s. ř.), to však platí pouze pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 150/93)*. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že právě o posléze uvedenou situaci se jedná i v souzené věci.

Ve správním i v soudním řízení bylo tedy prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky částečné invalidity ve smyslu ust. § 44 ve spojení s ust. § 39 zákona o důchodovém pojištění nesplňoval a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven vzhledem k veškerým zdravotním postižením stěžovatele a s přihlédnutím k jeho původní profesi na 30 %. Pokud tedy za situace, kdy bylo postaveno najisto, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele ode dne 16. 5. 2005 nedosahoval 33 % potřebných pro přiznání plného invalidního důchodu a nejednalo se ani o situaci, kdy by byl stěžovatel schopen soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, žalovaná stěžovateli odňala částečný invalidní důchod, postupovala v souladu se zákonem. Rozsudku krajského soudu jenž takové rozhodnutí žalované shledal zákonu odpovídajícím, tedy nelze vytknout nezákonnost, tudíž ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. dán není.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu ustanovenému advokátovi částkou 1000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 1. 2007. Soud ustanovenému advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 1600 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

